

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (desmitā palāta)

2016. gada 21. septembrī*

Apelācija — Kohēzijas fonds — Finanšu atbalsta samazināšana — Eiropas Komisijas lēmuma pieņemšanas procedūra — Termiņa esamība — Noteiktā termiņa neievērošana — Sekas

Lieta C-140/15 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2015. gada 24. martā iesniedza

Eiropas Komisija, ko pārstāv *S. Pardo Quintillán* un *D. Recchia*, pārstāves, kas norādīja adresi Luksemburgā,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībiece –

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *A. Rubio González*, pārstāvis,

prasītāja pirmajā instancē,

ko atbalsta

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv *B. Koopman* un *M. Bulterman*, pārstāves,

persona, kas iestājusies lietā apelācijas instancē.

TIESA (desmitā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs *F. Biltšens* [*F. Biltgen*] (referents), tiesneši *E. Borgs Bartets* [*A. Borg Barthet*] un *M. Bergere* [*M. Berger*],

ģenerālvokāts *M. Vatelē* [*M. Wathelet*],

sekretārs *A. Kalots Eskobars* [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklauššanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – spāņu.

Spriedums

- 1 Ar apelācijas sūdzību Eiropas Komisija prasa atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 20. janvāra spriedumu lietā Spānija/Komisija (T-111/12, nav publicēts, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”, EU:T:2015:28), ar kuru Vispārējā tiesa atcēla Komisijas 2011. gada 22. decembra Lēmumu C(2011) 9990 samazināt Kohēzijas fonda finansēto atbalstu šādiem projektiem: “Cieto atkritumu apsaimniekošana Ekstrema duras autonomajā kopienā – 2001” (CCI 2001.ES.16.C.PE.043), “Dvero hidrogrāfiskā baseina ūdensapgāde un notekūdeņu savākšanas tīkli – 2001” (CCI 2000.ES.16.C.PE.070); “Cieto atkritumu apsaimniekošana Valensijas autonomajā kopienā – 2001 – II grupa” (CCI 2001.ES.16.C.PE.026) un “Lejasbierso notekūdeņu savākšanas un attīrīšanas sistēma” (CCI 2000.ES.16.C.PE.036) (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”).

I – Atbilstošās tiesību normas

- 2 Atbilstoši Padomes 1994. gada 16. maija Regulas (EK) Nr. 1164/94 par Kohēzijas fonda izveidi (OV 1994, L 130, 1. lpp.), kas tikusi grozīta ar Padomes 1999. gada 21. jūnija Regulu (EK) Nr. 1264/1999 (OV 1999, L 161, 57. lpp.) un ar Padomes 1999. gada 21. jūnija Regulu (EK) Nr. 1265/1999 (OV 1999, L 161, 62. lpp.; turpmāk tekstā – “grozītā Regula Nr. 1164/94”), 2. panta 1. punktam:

“Fonds sniedz finansiālu ieguldījumu projektiem, kas palīdz sasniegt Līgumā par Eiropas Savienību noteiktos mērķus, kuri attiecas uz vidi un Eiropas komunikāciju tīkliem tajās dalībvalstīs, kuru nacionālais kopprodukts (NKP) uz vienu iedzīvotāju nesasniedz 90 % no Kopienas vidējā kopprodukta un kurām ir programma, lai īstenotu [LESD 126. pantā] izvirzītos ekonomiskās konverģences nosacījumus.”

- 3 Grozītās Regulas Nr. 1164/94 8. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Fonda finansētie projekti atbilst Līgumu noteikumiem, saskaņā ar tiem pieņemtiem tiesību aktiem un Kopienas politikai, tostarp vides aizsardzības, transporta, Eiropas komunikāciju tīklu, konkurences un valsts līgumu politikai.”

- 4 Grozītās Regulas Nr. 1164/94 12. pantā ir noteikts:

“1. Neierobežojot Komisijas kompetenci Eiropas Kopienu kopbudžeta izpildē, pirmām kārtām dalībvalstis uzņemas atbildību par rīcības finanšu kontroli. Šajā nolūkā to veiktajos pasākumos ir jāiekļauj:

[..]

- c) nodrošinājums, ka projektus pārvalda saskaņā ar visiem attiecīgajiem Kopienas likumiem un ka viņu rīcībā nodotos līdzekļus izmanto saskaņā ar pareizas finanšu pārvaldības principiem;

[..].”

- 5 Grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikumā “Īstenošanas noteikumi” ir ietverts H pants “Labojumi finansējumā”, kurā ir noteikts:

“1. Ja pēc vajadzīgo pārbaužu veikšanas Komisija nolemj, ka:

- a) ar projekta izpildi nav pamatota daļa vai visa piešķirtā palīdzība, ieskaitot kāda nosacījuma nepildīšanu, kas iekļauts lēmumā par palīdzības piešķiršanu, jo īpaši visas būtiskās izmaiņas, kas ietekmē projekta izpildes veidu vai nosacījumus, kam nav lūgts Komisijas apstiprinājums, vai

b) ir pārkāpums attiecībā uz fonda palīdzību un ka attiecīgā dalībvalsts nav veikusi vajadzīgos korekcijas pasākumus,

Komisija aptur palīdzību attiecīgajam projektam un, minot iemeslu, pieprasa, lai dalībvalsts noteiktā laikā iesniedz paskaidrojumus.

Ja dalībvalsts iebilst Komisijas apsvērumiem, Komisija dalībvalsti uzaicina uz noklausīšanos, kur abas puses cenšas panākt vienošanos par novērojumiem un secinājumiem.

2. Pēc Komisijas noteiktā termiņa beigām Komisija, ievērojot atbilstīgu procedūru, ja trīs mēnešos nav panākta vienošanās, ņemot vērā visus dalībvalsts paskaidrojumus, pieņem lēmumu:

[..]

b) veikt vajadzīgos labojumus finansējumā. Tas nozīmē, ka atceļ projektam piešķirto palīdzību kopumā vai kādu tās daļu.

Šajos lēmumos ievēro proporcionalitātes principu. Komisija, pieņemot labojuma summu, ņem vērā pārkāpuma vai izmaiņas veidu, kā arī pārvaldības vai kontroles sistēmu kļūdu iespējamās finansiālās ietekmes lielumu. Veicot jebkādu samazināšanu vai atcelšanu, jau samaksātās summas ir jāatmaksā.

[..]

4. Komisija nosaka sīki izstrādātus noteikumus 1. līdz 3. punkta izpildei un informē dalībvalstis un Eiropas Parlamentu.”

6. Komisijas 2002. gada 29. jūlija Regulas (EK) Nr. 1386/2002, ar ko paredz sīki izstrādātus īstenošanas noteikumus Padomes Regulai Nr. 1164/94 attiecībā uz tādas palīdzības pārvaldības un kontroles sistēmām, kura piešķirta no Kohēzijas fonda, kā arī kārtību finansiālu labojumu veikšanai (OV 2002, L 201, 5. lpp.), 18. pantā ir noteikts:

“1. Laiks, kurā attiecīgā dalībvalsts var atbildēt uz pieprasījumu sniegt savus komentārus saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 1. punkta pirmo daļu, ir divi mēneši, izņemot gadījumus, kad ar Komisiju var vienoties par ilgāku laika posmu, ja tam ir pienācīgs pamatojums.

2. Ja Komisija ierosina finanšu korekcijas, pamatojoties uz ekstrapolāciju vai vienotu likmi, dalībvalstij ir iespēja, pārbaudot attiecīgos dokumentus, parādīt, ka faktiski pārkāpums nav bijis tik apjomīgs, kā to novērtējusi Komisija. Dalībvalsts, vienojoties ar Komisiju, var ierobežot šīs izpētes apmēru līdz attiecīgo lietu pienācīgi samērīgai daļai vai izlases veidā izraudzītiem paraugiem.

Izņemot pienācīgi pamatotus gadījumus, pārbaudei atvēlētais laiks nepārsniedz vēl divus mēnešus pēc 1. punktā minētā divu mēnešu perioda. Šādas izpētes rezultāti tiek pārbaudīti Regulas (EK) Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 1. punkta otrā daļā minētajā veidā. Komisija ņem vērā ikvienu pierādījumu, ko dalībvalsts iesniedz noteiktajā termiņā.

3. Ja dalībvalsts iebilst pret Komisijas veiktās izpētes rezultātiem un notiek noklausīšanās saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 1. punkta otro daļu, trīs mēnešu periods, kurā Komisija saskaņā ar minētās Regulas II pielikuma H panta 2. punktu var pieņemt lēmumu, sākas no noklausīšanās dienas.”

7. Grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punkta formulējums atšķiras atkarībā no šīs normas valodu redakcijām. No šīs normas redakcijas franču valodā – saskaņā ar kuru gadījumā, ja starp pusēm nav panākta vienošanās, Komisijai “trīs mēnešu laikā” ir jāpieņem lēmums – izriet, ka tajā

minētais trīs mēnešu termiņš attiecas uz lēmuma par finanšu korekciju veikšanu pieņemšanu. Turpretim citās šīs normas valodu redakcijās šis trīs mēnešu termiņš ir saistīts ar vienošanās neesamību starp pusēm.

- 8 No Regulas Nr. 1386/2002 18. panta 3. punkta, kurā ir skaidra atsauce uz grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktu, izriet, ka Komisijai saskaņā ar H panta 2. punktu trīs mēnešu laikā ir jāpieņem lēmums par finanšu korekcijām un šis termiņš sākas no noklausīšanās dienas. No visām 18. panta 3. punkta valodu redakcijām izriet, ka tajās nav nekādu atšķirību šīs normas formulējumā.
- 9 Grozītā Regula Nr. 1164/94 bija piemērojama laikposmā no 2000. līdz 2006. gadam. Runājot par Regulu Nr. 1386/2002, tā saskaņā ar tās 1. pantu bija piemērojama darbībām, kuras pirmo reizi ir tikušas apstiprinātas pēc 2000. gada 1. janvāra.
- 10 Saskaņā ar grozītās Regulas Nr. 1164/94 16. panta 1. punktu šī regula bija jāpārskata vēlākais līdz 2006. gada 31. decembrim.
- 11 Tādējādi grozītā Regula Nr. 1164/94 tika atcelta ar Padomes 2006. gada 11. jūlija Regulu (EK) Nr. 1084/2006 par Kohēzijas fonda izveidi un Regulas Nr. 1164/94 atcelšanu (OV 2006, L 210, 79. lpp.).
- 12 Atbilstoši Regulas Nr. 1084/2006 5. pantam “šī regula neliedz turpināt vai grozīt – tostarp pilnīgi vai daļēji atcelt – projektus vai cita veida atbalstu, ko Komisija apstiprinājusi, pamatojoties uz Regulu (EK) Nr. 1164/94, kuru tādēļ pēc šā termiņa turpina piemērot minētajam atbalstam vai attiecīgajiem projektiem līdz to noslēgumam”.
- 13 Saskaņā ar Regulas Nr. 1084/2006 6. pantu grozītā Regula Nr. 1164/94 tika atcelta, “neskarot [Padomes 2006. gada 11. jūlija] Regulas (EK) Nr. 1083/2006 [ar ko paredz vispārīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu un Kohēzijas fondu un atceļ Regulu (EK) Nr. 1260/1999 (OV 2006, L 210, 25. lpp.)] 105. panta 1. punktu un šīs regulas 5. pantu”.
- 14 Regulas Nr. 1083/2006 100. pantā “Procedūra” ir noteikts:

“1. Pirms Komisija pieņem lēmumu par finanšu korekciju, tā sāk procedūru, informējot attiecīgo dalībvalsti par saviem provizoriskajiem secinājumiem un pieprasot, lai dalībvalsts divos mēnešos iesniedz savus komentārus.

Ja Komisija ierosina finanšu korekciju, pamatojoties uz ekstrapolāciju vai vienotu likmi, dalībvalstij pēc attiecīgo dokumentu izskatīšanas dod iespēju pierādīt, ka faktiskā neatbilstība ir mazāka par Komisijas aplēsēm. Vienojoties ar Komisiju, dalībvalsts var ierobežot šo izskatīšanu, pārbaudot vienīgi attiecīgo dokumentu atbilstīgu daļu vai paraugu. Izņemot attiecīgi pamatotus gadījumus, pieļaujamais laiks šādas pārbaudes veikšanai nedrīkst pārsniegt divus mēnešus pēc tam, kad beidzies pirmajā apakšpunktā minētais divu mēnešu periods.

2. Komisija ņem vērā jebkurus pierādījumus, ko dalībvalsts iesniegusi 1. punktā minētajā termiņā.

3. Ja dalībvalsts nepiekrīt Komisijas provizoriskajiem secinājumiem, Komisija uzaicina dalībvalsti uz noklausīšanos, kurā abas puses, sadarbojoties partnerībā, cenšas panākt vienošanos par apsvērumiem un secinājumiem, kas no tiem izriet.

4. Ja panākta vienošanās, dalībvalsts var attiecīgos Kopienas fondus izmantot atkārtoti saskaņā ar 98. panta 2. punkta otro daļu.

5. Ja sešos mēnešos pēc noklausīšanās dienas nav panākta vienošanās, Komisija pieņem lēmumu par finanšu korekciju, ņemot vērā visu procedūras laikā iesniegto informāciju un apsvērumus. Ja noklausīšanās nenotiek, sešu mēnešu laikposms sākas divus mēnešus no dienas, kurā saņemta Komisijas sūtītā ielūguma vēstule.”

15 Regulas Nr. 1083/2006 105. pants “Labojumi finansējumā” ir formulēts šādi:

“1. Šī regula neliedz turpināt vai grozīt – tostarp pilnīgi vai daļēji atcelt – atbalstu, ko līdzfinansē no struktūrfondi, vai projektu, ko līdzfinansē no Kohēzijas fonda un ko Komisija apstiprinājusi, pamatojoties uz Regulām (EEK) Nr. 2052/88 [..], (EEK) Nr. 4253/88 [..], [..] Nr. 1164/94 [..] un (EK) Nr. 1260/1999 vai jebkuriem citiem tiesību aktiem, kurus 2006. gada 31. decembrī piemēro minētajam atbalstam un kurus tādēļ pēc šā termiņa turpina piemērot minētajam atbalstam vai attiecīgajiem projektiem līdz to noslēgumam.

2. Pieņemot lēmumu par darbības programmām, Komisija ņem vērā jebkādu palīdzību, ko līdzfinansē struktūrfondi, vai jebkādu tādu Kohēzijas fonda līdzfinansētu projektu, ko Padome vai Komisija apstiprinājusi pirms šīs regulas stāšanās spēkā un kam ir finansiālas sekas laikposmā, uz ko attiecas šīs darbības programmas.

3. Atkāpjoties no Regulas (EK) Nr. 1260/1999 31. panta 2. punkta, 32. panta 4. punkta un 37. pants 1. punkta, attiecībā uz daļējām naudas summām, par kurām ir radušās saistības atbilstīgi atbalstam, ko līdzfinansē ERAF [Eiropas Reģionālās attīstības fonds] vai ESF [Eiropas Sociālais fonds] un ko Komisija ir apstiprinājusi laikposmā no 2000. gada 1. janvāra līdz 2006. gada 31. decembrim, un par kuru 15 mēnešos pēc izdevumu atbilstības beigu termiņa, kas noteikts lēmumā par atbalsta piešķiršanu no fondiem, Komisijai nav nosūtīta apstiprināta faktisko izdevumu deklarācija, galīgais īstenošanas ziņojums un minētās regulas 38. panta 1. punkta f) apakšpunktā minētā deklarācija, Komisija ne vēlāk kā sešus mēnešus pēc minētā termiņa beigām automātiski atceļ saistības, prasot atmaksāt nepamatoti izmaksātās summas.

Aprēķinot summu, uz ko attiecas automātiska saistību atcelšana, neņem vērā summas saistībā ar darbībām vai programmām, kuras ir apturētas sakarā ar tiesvedību vai administratīvu pārsūdzēšanu, kam ir apturoša iedarbība.”

16 Regulas Nr. 1083/2006 108. panta “Stāšanās spēkā” pirmajā un otrajā daļā ir paredzēts:

“Šī regula stājas spēkā nākamajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Šīs regulas 1. līdz 16., 25. līdz 28., 32. līdz 40., 47. līdz 49., 52. līdz 54., 56., 58. līdz 62., 69. līdz 74., 103. līdz 105. un 108. pantu piemēro no šīs regulas spēkā stāšanās dienas vienīgi attiecībā uz programmām laikposmam no 2007. gada līdz 2013. gadam. Pārējos noteikumus piemēro no 2007. gada 1. janvāra.”

17 Regula Nr. 1083/2006 tika atcelta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 17. decembra Regulu (ES) Nr. 1303/2013, ar ko paredz kopīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu, Kohēzijas fondu, Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai un Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu un vispārīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu, Kohēzijas fondu un Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu un atceļ Padomes Regulu Nr. 1083/2006 (OV 2013, L 347, 320. lpp., un kļūdas labojums – OV 2016, L 200, 140. lpp.).

18 Regulas Nr. 1303/2013 145. pantā ir noteikts:

“1. Pirms lēmuma pieņemšanas par finanšu korekciju Komisija sāk procedūru, informējot attiecīgo dalībvalsti par savas pārbaudes pagaidu secinājumiem un pieprasot, lai dalībvalsts divos mēnešos iesniedz savas piezīmes.

2. Ja Komisija ierosina finanšu korekciju, pamatojoties uz ekstrapolāciju vai vienotu likmi, dalībvalstij pēc attiecīgo dokumentu pārbaudes dod iespēju pierādīt, ka pārkāpuma faktiskais apjoms ir mazāks, nekā to novērtējusi Komisija. Vienojoties ar Komisiju, dalībvalsts var ierobežot šo izskatīšanu, pārbaudot vienīgi attiecīgo dokumentu atbilstīgu daļu vai paraugu. Minētajai pārbaudei paredzētais laiks nav ilgāks par diviem mēnešiem pēc 1. punktā minētā divu mēnešu laikposma, izņemot gadījumus, kad tam ir pienācīgs pamatojums.

3. Komisija ņem vērā jebkurus pierādījumus, ko dalībvalsts sniegusi 1. un 2. punktā noteiktajā termiņā.

4. Ja dalībvalsts nepiekrīt Komisijas pagaidu secinājumiem, Komisija uzaicina dalībvalsti uz uzklaušīšanu, lai nodrošinātu, ka Komisijas secinājumiem par finanšu korekcijas veikšanu ir pieejama visa vajadzīgā informācija un apsvērumi.

5. Ja pastāv vienošanās un neskarot šā panta 7. punktu, dalībvalsts var attiecīgos fondus vai EJZF [Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu] izmantot atkārtoti saskaņā ar 143. panta 3. punktu.

6. Lai piemērotu finanšu korekcijas, sešos mēnešos no uzklaušīšanas dienas vai no dienas, kad tiek saņemta papildinformācija, gadījumā, ja dalībvalsts pēc uzklaušīšanas piekrīt iesniegt šādu papildinformāciju, Komisija ar īstenošanas aktiem pieņem lēmumu. Komisija ņem vērā visu procedūras gaitā iesniegto informāciju un apsvērumus. Ja uzklaušīšana nenotiek, sešu mēnešu termiņš sākas divus mēnešus no dienas, kad saņemta Komisijas sūtītā uzklaušīšanas uzaicinājuma vēstule.

7. Ja Komisija, veicot tai 75. pantā paredzētos pienākumus, vai Eiropas Revīzijas palāta konstatē pārkāpumus, kas apliecina būtiskus trūkumus pārvaldības un kontroles sistēmu efektīvā darbībā, izrietošajā finanšu korekcijā samazina darbības programmai piešķirto atbalstu no fondiem vai EJZF.

Pirmo daļu neattiecinā uz būtisku trūkumu pārvaldības un kontroles sistēmu efektīvā darbībā, kas, pirms to nav konstatējusi Komisija vai Eiropas Revīzijas palāta:

a) ir konstatēts pārvaldības deklarācijā, gada kontroles ziņojumā vai Komisijai saskaņā ar Finanšu regulas 59. panta 5. punktu iesniegtā revīzijas atzinumā vai citos revīzijas ziņojumos, ko Komisijai iesniegusi revīzijas iestāde, un ir veikti atbilstīgi pasākumi; vai

b) dalībvalsts ir veikusi pienācīgus korektīvus pasākumus.

Izvērtējumu par būtiskiem pārvaldības un kontroles sistēmu efektīvas darbības trūkumiem pamato ar piemērojamiem tiesību aktiem, kad ir iesniegtas attiecīgās pārvaldības deklarācijas, gada kontroles ziņojumi un revīzijas atzinumi.

Lemjot par finanšu korekciju, Komisija:

a) ievēro proporcionalitātes principu, ņemot vērā būtiskā trūkuma pārvaldības un kontroles sistēmu efektīvā darbībā veidu un smagumu un tā finansiālās sekas attiecībā uz Savienības budžetu;

b) lai piemērotu vienotu likmi vai ekstrapolētu korekciju, izslēdz kļūdainos izdevumus, ko iepriekš ir konstatējusi dalībvalsts un par kuriem ir veikta korekcija pārskatos saskaņā ar 139. panta 10. punktu, un izdevumus, par kuru likumību un pareizību notiek izvērtējums saskaņā ar 137. panta 2. punktu;

c) ņem vērā vienotu likmi vai ekstrapolētas korekcijas, ko dalībvalsts piemēro izdevumiem par citiem būtiskiem pārkāpumiem, kurus dalībvalsts konstatējusi, kad tika noteikts atlikušais risks attiecībā uz Savienības budžetu.

8. Konkrētu fondu noteikumi, kas piemērojami EJZF, var paredzēt papildu procedūras noteikumus attiecībā uz 144. panta 7. punktā minētajām finanšu korekcijām.”

19 Saskaņā ar Regulas Nr. 1303/2013 154. panta otro daļu šīs regulas 145. pants ir piemērojams no 2014. gada 1. janvāra.

II – Tiesvedības priekšvēsture un strīdīgais lēmums

20 Tiesvedības priekšvēsture, kas aprakstīta pārsūdzētā sprieduma 1.–9. punktā, var tikt rezumēta šādi.

21 Ar 2000. gada 29. decembra Lēmumu C(2000) 4331, 2001. gada 18. decembra Lēmumiem C(2001) 3609 un C(2001) 4047, kā arī 2002. gada 19. aprīļa Lēmumu C(2002) 759 Komisija no Kohēzijas fonda piešķīra finansiālu palīdzību četriem projektiem, ko īsteno Spānijas Karaliste.

22 Runa ir par šādiem projektiem:

— “Cieto atkritumu apsaimniekošana Ekstremaduras autonomajā kopienā – 2001” (CCI 2001.ES.16.C.PE.043) (turpmāk tekstā – “pirmais projekts”);

— “Dvero hidrogrāfiskā baseina ūdensapgāde un notekūdeņu savākšanas tīkli – 2001” (CCI 2000.ES.16.C.PE.070) (turpmāk tekstā – “otrais projekts”);

— “Cieto atkritumu apsaimniekošana Valensijas autonomajā kopienā – 2001 – II grupa” (CCI 2001.ES.16.C.PE.026) (turpmāk tekstā – “trešais projekts”), un

— “Lejasbierso notekūdeņu savākšanas un attīrīšanas sistēma” (CCI 2000.ES.16.C.PE.036) (turpmāk tekstā – “ceturtais projekts”).

23 Saņēmusi no Spānijas iestādēm deklarāciju par katra no šiem projektiem slēgšanu, Komisija tām ar 2009. gada 9. marta, kā arī ar 2010. gada 26. marta, 12. maija un 30. jūnija vēstulēm nosūtīja slēgšanas priekšlikumus, ietverot katrā gadījumā finanšu korekciju, kas pamatota ar pārkāpumu esamību.

24 Tā kā Spānijas iestādes izteica Komisijai neapmierinātību par šiem slēgšanas priekšlikumiem un nosūtīja tai šajā jautājumā papildu informāciju, Komisija tās uzaicināja uz uzklauššanu 2010. gada 22. un 23. novembrī.

25 Tā kā šī uzklauššana neļāva pusēm panākt vienošanos par visiem izvirzītajiem jautājumiem, Spānijas iestādes ar 2010. gada 23. decembra un 2011. gada 25. marta vēstulēm iesniedza Komisijai jaunu informāciju.

26 2011. gada 22. decembrī Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu.

27 Šajā lēmumā Komisija vispirms norādīja, ka ir konstatējusi pārkāpumus attiecībā uz Savienības un valsts tiesisko regulējumu publiskā iepirkuma jomā, no vienas puses, kā arī attiecībā uz tiesisko regulējumu par izdevumu atbilstību no kohēzijas fonda līdzfinansētu darbību ietvaros, no otras puses.

28 Turpinājumā Komisija prezentēja identificētos pārkāpumus. Tie attiecas uz:

— runājot par līgumiem attiecībā uz pirmo projektu – tādu piešķiršanas kritēriju izmantošanu, kas nav saderīgi ar Spānijas iekšējo tiesību normām par publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu;

- runājot par līgumiem attiecībā uz otro projektu – izdevumu saistībā ar pievienotās vērtības nodokli sertificēšanu, kaut arī šie izdevumi bija atgūstami un līdz ar to nav atbilstīgi saskaņā ar Komisijas 2003. gada 6. janvāra Regulas (EK) Nr. 16/2003, ar ko paredz īpašus sīki izstrādātus noteikumus Regulas Nr. 1164/94 piemērošanai attiecībā uz izdevumu atbilstīgumu Kohēzijas fonda daļēji finansētu pasākumu kontekstā (OV 2003, L 2, 7. lpp.), 11. pantu;
 - runājot par līgumiem attiecībā uz trešo projektu – sarunu procedūras izmantošanu, [iepriekš] nepublicējot [paziņojumu par līgumu] un [tādējādi] pārkāpjot, pirmkārt, Padomes 1993. gada 14. jūnija Direktīvas 93/37/EEK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu piešķiršanas procedūras (OV 1993, L 199, 54. lpp.), 7. panta 3. punkta d) apakšpunktu un, otrkārt, Padomes 1992. gada 18. jūnija Direktīvas 92/50/EEK par procedūru koordinēšanu valsts pakalpojumu līgumu piešķiršanai (OV 1992, L 209, 1. lpp.) 11. panta 3. punkta e) apakšpunktu, un
 - runājot par līgumiem attiecībā uz ceturto projektu – sarunu procedūras izmantošanu, [iepriekš] nepublicējot [paziņojumu par līgumu] un [tādējādi] pārkāpjot Direktīvas 93/37 7. panta 3. punkta d) apakšpunktu, kā arī Direktīvas 92/50 11. panta 3. punkta e) apakšpunktu.
- 29 Ņemot vērā šos pārkāpumus, ar apstrīdēto lēmumu tika samazināts no Kohēzijas fonda piešķirtais finansiālais atbalsts šādās proporcijās:
- EUR 209 049,71 par pirmo projektu;
 - EUR 218 882,98 par otro projektu;
 - EUR 7 757 675,20 par trešo projektu, un
 - EUR 1 005 053,93 par ceturto projektu.

III – Prasība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 30 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kanceleijā iesniegts 2012. gada 7. martā, Spānijas Republika cēla prasību atcelt apstrīdēto lēmumu.
- 31 Lai pamatotu šo prasību, tā izvirzīja trīs pamatus, kas ir balstīti attiecīgi uz Regulas Nr. 1386/2002 18. panta 3. punkta pārkāpumu, grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta pārkāpumu, tiesiskās palāvības aizsardzības principa neievērošanu, kā arī pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, tādējādi nepareizi piemērojot arī grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H pantā izklāstīto samērīguma principu.
- 32 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa atcēla apstrīdēto lēmumu.
- 33 Šajā sakarā Vispārējā tiesa, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 22. punktā atgādināja, ka Tiesa jau ir nospriedusi, ka no atbilstošā tiesiskā regulējuma sistemātiskas interpretācijas izriet, ka Komisijas lēmuma par finanšu korekciju saskaņā ar Kohēzijas fondu pieņemšana, sākot no 2000. gada, ir atkarīga no noteikta termiņa ievērošanas, kura ilgums atšķiras atkarībā no piemērojamiem noteikumiem (šajā ziņā skat. spriedumus, 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, 76., 82., 83., 93. un 94. punkts, kā arī 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, 76., 82., 83., 93. un 94. punkts).
- 34 Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 23.–25. punktā turpināja, norādot, ka tādējādi, piemērojot grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktu un Regulas Nr. 1386/2002 18. panta 3. punktu, skatot tos kopā, termiņš, kādā Komisijai ir jāpieņem lēmums par finanšu korekciju veikšanu, ir trīs mēneši no noklausīšanās datuma (spriedumi, 2014. gada 4. septembris,

Spānija/Komisija, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, 95. punkts, un 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, 95. punkts). Tā uzskatīja, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punktu Komisija lēmumu par finanšu korekciju pieņem sešos mēnešos pēc noklausīšanās dienas un, ja noklausīšanās nenotiek, sešu mēnešu laikposms sākas divus mēnešus no dienas, kurā saņemta Komisijas sūtītā ielūguma vēstule (spriedumi, 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, 96. punkts, un 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, 96. punkts). Tāpat Vispārējā tiesa atgādināja, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1303/2013 145. panta 6. punktu Komisija pieņem lēmumu sešu mēnešu laikā pēc tiesas sēdes vai papildu informācijas saņemšanas, ja dalībvalsts piekrīt sniegt šādu informāciju pēc uzklaušīšanas, ar nosacījumu, ka, ja nenotiek uzklaušīšana, tad sešu mēnešu termiņš sākas divus mēnešus pēc tam, kad Komisija attiecīgajai dalībvalstij ir nosūtījusi vēstuli ar uzaicinājumu uz uzklaušīšanu (spriedumi, 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, 97. punkts, un 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, 97. punkts).

- 35 Šajā kontekstā Vispārējā tiesa apstrīdētā sprieduma 26. un 27. punktā precizēja, ka, lai arī Regula Nr. 1265/1999, ar kuru tikusi grozīta Regula Nr. 1164/94, ir stājusies spēkā 2000. gada 1. janvārī, no Regulas Nr. 1083/2006 108. panta otrās daļas tomēr izriet, ka tās 100. pants ir piemērojams, sākot no 2007. gada 1. janvāra, ieskaitot programmas līdz 2007.–2013. gada periodam. Turklāt Vispārējā tiesa norādīja, ka tas atbilst principam, saskaņā ar kuru procesuālie noteikumi ir piemērojami uzreiz pēc to stāšanās spēkā (spriedumi, 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, 98. punkts, un 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, 98. punkts). Vispārējā tiesa piebilda, ka, runājot par Regulas Nr. 1303/2013 145. pantu, tas saskaņā ar šīs regulas 154. panta otro daļu ir piemērojams, sākot no 2014. gada 1. janvāra (spriedumi, 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, 99. punkts, un 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, 99. punkts).
- 36 Vispārējā tiesa, otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 28. punktā atgādināja, ka Tiesa ir atzinusi, ka tas, ka Komisija neievēro šos termiņus, ir uzskatāms par būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu, uz ko Savienības tiesai ir jānorāda pēc savas ierosmes (spriedumi, 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, 103. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, 103. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 37 Pārsūdzētā sprieduma 29. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka šajā gadījumā uzklaušīšana ir notikusi 2010. gada 22. un 23. novembrī un ka Komisija strīdīgo lēmumu ir pieņēmusi 2011. gada 22. decembrī, kas nozīmē, ka šī iestāde nav ievērojusi Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punktā noteikto sešu mēnešu termiņu.
- 38 Vispārējā tiesa apstrīdētā lēmuma 30. un 31. punktā piebilda, ka iepriekš minētais secinājums nav apšaubāms ar apsvērumiem, kurus Komisija iesniegusi, atbildot uz tai uzdoto jautājumu par secinājumiem, kādi šajā lietā būtu izdarāmi no Tiesas 2014. gada 4. septembra spriedumiem Spānija/Komisija (C-192/13 P, EU:C:2014:2156) un Spānija/Komisija (C-197/13 P, EU:C:2014:2157), kas tikuši taisīti Vispārējā tiesā. Minētajos apsvērumos Komisija apgalvoja, ka šajos Tiesas spriedumos ir "izklāstīts vispārējs princips par termiņa esamību, kas sākas no uzklaušīšanas dienas, tomēr nav izvērtēta ne nozīme un mērķis normai, kurā par termiņa sākumu ir noteikts uzklaušīšanas brīdis, ne hipotēze par iespējamo pārtraukuma periodu". Šajā ziņā Komisija apgalvoja, ka Tiesas argumentācija, ko Vispārējā tiesa atkārtojusi pārsūdzētā sprieduma 22.–27. punktā, ir piemērojama tikai "parastā" gadījumā, kad attiecīgās dalībvalsts nostāja ir galīgi pieņemta uzklaušīšanas, ko organizē Komisija, dienā, un šajā gadījumā Komisijai līdz ar to ir visi argumenti un fakti, kurus attiecīgā dalībvalsts ir izvirzījusi, lai pamatotu savu nostāju, un tāpēc tā spēj pieņemt lēmumu. Tomēr bieži esot tā, ka Komisija piekrīt turpināt dialogu ārpus uzklaušīšanas pēc attiecīgās dalībvalsts lūguma un tās interesēs, un šādos gadījumos esot jāuzskata, ka turpmākais dialogs starp pusēm pārtrauc termiņu, kāds ir noteikts Komisijai lēmuma pieņemšanai, un ka šis termiņš sākas, tiklīdz ir beidzies dialogs.

- 39 Vispārējā tiesa noraidīja šo argumentāciju pārsūdzētā sprieduma 32.–36. punktā izklāstīto argumentu dēļ.
- 40 Pirmkārt, Komisija pati esot atzinusi Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punkta piemērojamību *ratione temporis* šajā lietā.
- 41 Otrkārt un kā tas izriet no 2014. gada 4. septembra spriedumiem Spānija/Komisija (C-192/13 P, EU:C:2014:2156) un Spānija/Komisija (C-197/13 P, EU:C:2014:2157), ar šo normu Komisijai esot uzlikts vispārīgs pienākums lēmumu par finanšu korekciju pieņemt sešu mēnešu laikā no uzklausišanas, kas ir tikusi organizēta ar attiecīgo dalībvalsti. Minētajā normā esot paredzēts tikai viens izņēmums no šī noteikuma, – tas esot gadījumā, kad nenotiek uzklausišana. Turpretim šajā normā neesot paredzēta atkāpe gadījumā, ja Komisija un attiecīgā dalībvalsts vēlas turpināt dialogu pēc uzklausišanas. Tādējādi šī norma atšķiroties no Regulas Nr. 1303/2013 145. panta 6. punkta, kurā skaidri ir izslēgta Komisijas paredzētā hipotēze, bet kurš ir piemērojams tikai no 2014. gada 1. janvāra.
- 42 Treškārt, no sistemātiskas attiecīgo normu interpretācijas, kādu sniegusi Tiesa, skaidri izriet, ka, lai gan Komisijai noteiktais termiņš lēmuma pieņemšanai ar piemērojamajiem tiesību aktiem vairākas reizes ir ticis grozīts, Eiropas Savienības likumdevējs katru reizi ir vēlējis noteikt precīzu termiņu, ievērojot, ka tas ir gan Eiropas Savienības, gan tās dalībvalstu interesēs, lai finanšu korekcijas procedūras beigas būtu prognozējamas, kas nozīmētu pieņemt galīgo lēmumu iepriekš noteiktā termiņā, atstājot pietiekami daudz laika, lai Komisija to varētu pieņemt (šajā ziņā skat. spriedumus, 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, 84.–86. un 88. punkts, kā arī 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, 84.–86. un 88. punkts).
- 43 No šiem apsvērumiem izriet, ka, pat ja Komisija un attiecīgā dalībvalsts vienojas turpināt dialogu pēc uzklausišanas, galīgais lēmums par finanšu korekciju būtu jāpieņem sešu mēnešu laikā pēc uzklausišanas visos tajos gadījumos, kad Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punkts ir piemērojams *ratione temporis*, atšķirībā no tiem gadījumiem, uz kuriem attiecas Regulas Nr. 1303/2013 145. panta 6. punkts.
- 44 Ceturtkārt, no 2014. gada 4. septembra spriedumiem Spānija/Komisija (C-192/13 P, EU:C:2014:2156, 10.–12. punkts) un Spānija/Komisija (C-197/13 P, EU:C:2014:2157, 10.–12. punkts) izriet, ka dialogs starp pusēm turpinājās pēc uzklausišanas abās minētajās lietās un ka Komisija apstrīdēto lēmumu šajās lietās pieņēma mazāk kā sešus mēnešus pēc šā dialoga vienā no minētajām lietām, kas Tiesai noteikti būtu bijis jāņem vērā, ja tā būtu vēlējusies ierobežot šajos spriedumos izmantoto interpretāciju.
- 45 Pārsūdzētā sprieduma 37. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka, ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, apstrīdētais lēmums nav pieņemts pienācīgā kārtībā un tāpēc ir jāatceļ.

IV – Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

46 Komisija lūdz Tiesu:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
- nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, un
- piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

47 Spānijas Karalistes prasījumi Tiesai ir šādi:

- noraidīt apelācijas sūdzību, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 48 Ar otrās palātas priekšsēdētāja 2016. gada 27. janvāra lēmumu Nīderlandes Karalistei tika atļauts iestāties lietā Spānijas Karalistes prasījumu atbalstam.

V – Par apelāciju

- 49 Lai pamatotu savu apelācijas sūdzību, Komisija izvirza divus pamatus, kas ir balstīti uz Vispārējās tiesas kļūdu tiesību piemērošanā, ciktāl runa ir par, pirmkārt, termiņa noteikšanu lēmuma par finanšu korekciju pieņemšanai un, pakārtoti, šī termiņa rakstura noteikšanu, kā arī sekām, kādas izriet no tā neievērošanas.

A – Par pirmo pamatu

1. Lietas dalībnieku argumenti

- 50 Savā pirmajā pamatā Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa kļūdaini ir uzskatījusi, ka šai iestādei finanšu korekcijas lēmums ir jāpieņem noteiktā laika posmā, kura ilgums ir noteikts tiesiskajā regulējumā, kas ir spēkā dienā, kad ir notikusi uzklaušanās starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti.
- 51 Šis pamats ir sadalīts divās daļās, Komisijai apgalvojot, ka Vispārējā tiesa, atzīstot, ka Regulas Nr. 1083/2006 100. pants bija piemērojams šajā lietā attiecībā uz procedūru – sevišķi attiecībā uz termiņu, kāds jāievēro, lai lemtu par finanšu korekciju, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, – taču, pirmkārt, šajā lietā piemērojamais noteikums esot bijis grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punkts un, otrkārt, atbilstošajā Savienības tiesiskajā regulējumā neesot paredzēts nekāds termiņš, kādā Komisijai ir jāpieņem lēmums par finanšu korekciju.
- 52 Ar pirmā pamata pirmo daļu Komisija pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir nepareizi interpretējusi un piemērojusi dažādu iesaistīto tiesisko regulējumu pārejas noteikumus. Tādējādi, no vienas puses, Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā piemērošanas jomu Regulas Nr. 1083/2006 105. panta 1. punktam, proti, normai, no kuras izriet, ka projekti, kas tiek līdzfinansēti režīma, kāds pastāvēja pirms jaunās 2006. gada pamatregulas pieņemšanas, ietvaros, līdz to pabeigšanai – vai tā būtu šo projektu turpināšana, grozīšana, tostarp pilnīga vai daļēja atcelšana, – paliek pilnībā pakļauti šim režīmam. Otrkārt, Vispārējā tiesa esot kļūdaini interpretējusi Regulas Nr. 1083/2006 108. panta otro daļu.
- 53 Saskaņā ar Komisijas teikto Regulas Nr. 1083/2006 105. pantā “Pārejas noteikumi” ir paredzēta normatīvo aktu, kas attiecas uz Kohēzijas fondu, pēctecība laikā. No šīs regulas 108. panta, kas attiecas uz šīs regulas stāšanās spēkā, izrietot, ka šī regula attiecas tikai uz tiem līdzfinansētajiem projektiem, kuri ir apstiprināti saskaņā ar jaunajiem noteikumiem, kas piemērojami laika posmā no 2007. līdz 2013. gadam. Šī 108. panta mērķis esot atlikt konkrētu jaunās pamatregulas noteikumu piemērošanu programmām laikposmam no 2007. līdz 2013. gadam uz vēlāku datumu par to spēkā stāšanās datumu 2006. gada 1. augustā, proti, uz 2007. gada 1. janvāri. Tādējādi Regulas Nr. 1083/2006 noteikumi, kuri esot piemērojami no šīs regulas stāšanās spēkā, attiecoties galvenokārt uz programmu plānošanu, savukārt tie noteikumi, kas var tikt piemēroti tikai no 2007. gada 1. janvāra, attiecoties galvenokārt uz finanšu un budžeta vadību.
- 54 Šie īpašie pārejas noteikumi esot izskaidrojami ar to, ka galvenajos tiesību aktos, kas attiecas uz Kohēzijas fondu, ir atšķirīgas atsauces uz secīgiem programmu plānošanas periodiem (2000.–2006., 2007.–2013., 2014.–2020.), kas ir saistīti ar Savienības finanšu shēmām. Tāpat šie pamatakti ietverot materiālās un procesuālās normas attiecībā uz programmu plānošanu, īstenošanu un finanšu iemaksu, ko Savienība pārskaita kohēzijas politikas ietvaros, uzraudzību, un šie noteikumi attiecībā uz katru programmu plānošanas periodu veidojot nedalāmu normatīvo aktu kopumu.

- 55 Šādos apstākļos esot bijis kļūdaini, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 26. punktā atzina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1083/2006 108. panta otro daļu tās 100. pantu “piemēro no 2007. gada 1. janvāra, ieskaitot attiecībā uz programmām līdz laikposmam no 2007. gada līdz 2013. gadam”. Saskaņā ar Regulas Nr. 1083/2006 105. pantu procesuālā norma, kas piemērojama *ratione temporis* apstiprināta projekta korekcijai, kā tas ir šajā gadījumā 2000.–2006. gada programmu plānošanas ietvaros esot bijusi nevis minētās regulas 100. panta 5. punkts, bet gan Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punkts.
- 56 Ar pirmā pamata otro daļu Komisija uzsver, ka Regulas Nr. 1083/2006 100. panta formulējums atšķiras no grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta formulējuma.
- 57 Tādējādi atbilstoši šī 100. panta 5. punktam, ja nav panākta vienošanās starp Komisiju un dalībvalsti, “Komisija pieņem lēmumu par finanšu korekciju sešu mēnešu laikā pēc uzklaušanās datuma”.
- 58 Turpretim saskaņā ar grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktu tā spāņu valodas redakcijā, “beidzoties Komisijas noteiktajam termiņam [...], ja trīs mēnešu laikā nav panākta vienošanās, tad Komisija pieņem lēmumu”.
- 59 Tādējādi ar šo pēdējo noteikumu neesot paredzēts nekāds termiņš, kurā Komisijai ir jāpieņem lēmums, bet esot noteikts tikai termiņš, līdz kuram Komisijai un attiecīgajai dalībvalstij ir jācenšas panākt vienošanos. Termiņa galīgā lēmuma par finanšu korekciju pieņemšanai neesamība esot apstiprināta ar vairākiem Tiesas nolēmumiem attiecībā uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fondu (*FEOGA*).
- 60 Tādējādi Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, minētā pārsūdzētā sprieduma 22. punktā nospriežot, ka Komisijai bija pienākums pieņemt finanšu korekcijas lēmumu noteiktā laikposmā.
- 61 Spānijas Karaliste uzskata, ka pirmā pamata otrā daļa, ņemot vērā, ka Komisija nav minējusi nevienu juridiska rakstura argumentu, kas pierādītu, ka pārsūdzētā sprieduma 22.–27. punktā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, bet tikai apgalvojusi, ka tai neesot bijis pienākuma pieņemt strīdīgo lēmumu noteiktā termiņā, ir nepieņemama.
- 62 Šī dalībvalsts uzskata, ka minētā daļa katrā ziņā ir nepamatota.
- 63 Runājot par šī pamata pirmo daļu, tā esot nederīga, jo pārsūdzētā sprieduma rezolutīvā daļa esot bijusi juridiski pietiekami pamatota neatkarīgi no tā, vai šajā gadījumā piemērojamais termiņš bija trīs mēneši, kāds ir paredzēts grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktā, vai seši mēneši saskaņā ar Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punktu. Minētā daļa neesot bijusi arī pamatota.

2. Tiesas vērtējums

- 64 Ir jāpārbauda, pirmkārt, pirmā pamata otrā daļa, kas attiecas uz kļūdu tiesību piemērošanā, ko esot pieļāvusi Tiesa, nospriežot, ka no 2000. gada Komisijai, pieņemot finanšu korekcijas lēmumu par strukturālajiem fondiem, ir pienākums ievērot noteiktu termiņu. Vajadzības gadījumā, otrkārt, tiks veikta šī pamata pirmās daļas, kas attiecas uz iespējamo Savienības tiesību aktu pārkāpumu, ko esot pieļāvusi Tiesa attiecībā uz minētā termiņa piemērošanas noteikumiem, pārbaude.

a) Par pirmā pamata otro daļu

i) Par pieņemamību

- 65 Runājot par pirmā pamata otrās daļas pieņemamību, šajā ziņā ir jānorāda Spānijas Karalistes izvirzītā iebilde par nepieņemamību.
- 66 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru apelācijas sūdzībā, protams, ir precīzi jānorāda tā sprieduma apstrīdētās daļas, kura atcelšana tiek pieprasīta, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti izvirzīti apelācijas sūdzības atbalstam (skat. cita starpā spriedumus, 2000. gada 4. jūlijs, *Bergaderm* un *Goupil* /Komisija, C-352/98 P, EU:C:2000:361, 34. punkts; 2003. gada 6. marts, *Interporc*/Komisija, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 15. punkts, kā arī 2006. gada 12. septembris, *Reynolds Tobacco* u.c./Komisija, C-131/03, EU:C:2006:541, 49. punkts).
- 67 Tomēr šajā gadījumā Komisija neaprobežojas ar argumentu, kurus tā izvirzīja Vispārējā tiesā, burtisku atkārtotā vai reproducēšanu, bet apstrīd Tiesā Savienības tiesību interpretāciju vai piemērošanu, kādu ir veikusi Vispārējā tiesa apstrīdētajā spriedumā.
- 68 Savas apelācijas sūdzības pirmā pamata otrās daļas pamatošanai Komisija būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa, uzskatot, ka šajās tiesībās esot paredzēts termiņš, kurš šai iestādei ir jāievēro, kad tā veic finanšu korekciju, esot pārkāpusi Savienības tiesības, un savā apelācijas sūdzībā norāda juridiskos argumentus, uz kuriem tā šajā sakarā balstās.
- 69 No minētā izriet, ka Komisijas pirmā pamata otrā daļa ir pieņemama.

ii) Par lietas būtību

- 70 Runājot par pirmā pamata otrās daļas pamatotību, ir jāatgādina, ka Tiesa ir vairākkārt atzinusi, ka, lai arī līdz 1999. gadam spēkā esošajā Savienības tiesiskajā regulējumā nav paredzēts termiņš, kādā Komisijai jāpieņem lēmums par finanšu korekciju, šāds likumīgs termiņš turpretim ir paredzēts Savienības tiesiskajā regulējumā, kas ir spēkā no 2000. gada (skat. spriedumus, 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, 75.–82. punkts; 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, 75.–82. punkts; 2014. gada 22. oktobris, Spānija/Komisija, C-429/13 P, EU:C:2014:2310, 29. punkts; 2014. gada 4. decembris, Spānija/Komisija, C-513/13 P, nav publicēts, EU:C:2014:2412, 36. punkts; 2015. gada 24. jūnijs, Vācija/Komisija, C-549/12 P un C-54/13 P, EU:C:2015:412, 81. punkts, kā arī 2015. gada 24. jūnijs, Spānija/Komisija, C-263/13 P, EU:C:2015:415, 50. punkts).
- 71 Turklāt savos 2015. gada 24. jūnija spriedumos Vācija/Komisija (C-549/12 P un C-54/13 P, EU:C:2015:412, 96. punkts) un Spānija/Komisija (C-263/13 P, EU:C:2015:415, 60. punkts) Tiesa minēto judikatūru ir kvalificējusi kā “pastāvīgu”.
- 72 Tāpēc, pārsūdzētā sprieduma 22. punktā nospriežot, ka Komisijai lēmums par finanšu korekciju Kohēzijas fonda ietvaros, sākot no 2000. gada, bija jāpieņem noteiktā termiņā, Vispārējā tiesa nekādā ziņā nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, bet tikai piemērojusi Tiesas judikatūru šajā jomā.
- 73 Šajā kontekstā ir jāprecizē, ka Komisijas izvirzītie argumenti, lai apšaubītu šo judikatūru, nav atbalstāmi.
- 74 Pirmkārt, izvērtējot tāda formāla lēmuma kā šajā lietā likumību, Komisijas argumentam, kuram ir pretrunā vairāki Tiesas nolēmumi un saskaņā ar kuru konstatējums, ka, sākot no 2000. gada, lēmums par finanšu korekciju Kohēzijas fonda ietvaros Komisijai ir jāpieņem likumīgā termiņā, nav nozīmes.

No šiem lēmumiem arī izrietētu, ka Tiesa dažādu dalībvalstu izvirzīto argumentu ir noraidījusi tāpēc, ka, pieņemot lēmumu, ko šis dalībvalstis apstrīdēja, Komisija bija pārsniegusi šajā sakarā paredzēto termiņu.

- 75 Patiesībā, pirmkārt, 1988. gada 27. janvāra spriedums Dānija/Komisija (349/85, EU:C:1988:34, 19. punkts), 1993. gada 6. oktobra spriedums Itālija/Komisija (C-55/91, EU:C:1993:832, 69. punkts), 1996. gada 4. jūlija spriedums Grieķija/Komisija (C-50/94, EU:C:1996:266, 6. punkts) un 1999. gada 22. aprīļa spriedums Nīderlande/Komisija (C-28/94, EU:C:1999:191, 51. punkts), ko šajā ziņā izvirzījusi Komisija, attiecas uz Savienības tiesisko regulējumu ELVGF jomā, kurā nav ietverta neviena norma, kas varētu tikt uzskatīta par salīdzināmu ar Savienības tiesību normām, kas lika Tiesai izdarīt iepriekš minētajā punktā izklāstīto secinājumu.
- 76 Turklāt atbilstošais tiesiskais regulējums ELVGF jomā lietās, uz kurām norādījusi Komisija, bija piemērojams jau sen pirms 2000. gada, kas nozīmē, ka Tiesas spriedumi šajās lietās nekādi neietekmē judikatūru, kuru Komisija vēlas apšaubīt šajā apelācijā.
- 77 Otrkārt, runājot par 2010. gada 22. janvāra rīkojumu lietā Grieķija/Komisija (C-43/09 P, nav publicēts, EU:C:2010:36), uz kuru tāpat norādījusi Komisija, pietiek norādīt, ka ne Regula Nr. 1386/2002, ne Regula Nr. 1083/2006 nav piemērojamas *ratione temporis* lietā, kurā tika taisīts minētais rīkojums.
- 78 Otrkārt, ir jākonstatē, ka Komisijas arguments ir balstīts uz grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punkta formulējumu tā spāņu valodas redakcijā, saskaņā ar kuru tajā paredzētais trīs mēnešu termiņš ir saistīts ar nolīguma neesamību starp pusēm.
- 79 Tomēr, kā Tiesa uzsvērusi 2014. gada 4. septembra spriedumu Spānija/Komisija (C-192/13 P, EU:C:2014:2156) un Spānija/Komisija (C-197/13 P, EU:C:2014:2157) 52. un 53. punktā, minētā noteikuma nozīme atšķiras atkarībā no tā valodu redakcijām, jo no šī noteikuma franču valodas redakcijas izriet, ka tajā paredzētais trīs mēnešu termiņš attiecas uz lēmuma par finanšu korekciju pieņemšanu.
- 80 Tiesa no minētā šo spriedumu 55. punktā secināja, ka, lai nodrošinātu vienotu viena un tā paša teksta, kura valodu redakcijas atšķiras, interpretāciju un piemērošanu, attiecīgais noteikums ir jāinterpretē, ņemot vērā nevis konkrētu valodas redakciju, bet gan tiesiskā regulējuma, kurā tas ietilpst, kontekstu un mērķi.
- 81 Tāpat Tiesa attiecīgo Savienības tiesisko regulējumu atbilstoši sistemātiskai analīzei interpretēja tādējādi, ka, sākot no 2000. gada, Komisijai, pieņemot lēmumu par finanšu korekciju, ir pienākums ievērot likumīgu termiņu (šajā ziņā skat. spriedumus, 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, 56.–82. punkts, un 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, 56.–82. punkts).
- 82 Treškārt, arguments, kuru aizstāv Komisija, ir izrādījies pretrunīgs.
- 83 Faktiski šī iestāde pati iepriekš vairākas reizes ir ieteikusi diametrāli pretēju pieeju salīdzinājumā ar pieeju, kādu tā aizstāv šajā apelācijā.
- 84 Kā Tiesai jau iepriekš bija iespēja atzīt 2014. gada 4. septembra spriedumos Spānija/Komisija (C-192/13 P, EU:C:2014:2156, 81. punkts) un Spānija/Komisija (C-197/13 P, EU:C:2014:2157, 81. punkts), Regulas Nr. 1386/2002 18. pants, saskaņā ar kuru Komisija noteica grozītās Regulas Nr. 1164/94 piemērošanas noteikumus, nevar tikt saprasts tādējādi, ka tajā ir apstiprināta likumīga termiņa esamība lēmuma par finanšu korekciju pieņemšanai.

- 85 Turklāt, kā Tiesa norādījusi minēto spriedumu 83. punktā, identiska interpretācija izriet no formulējuma, kādu Komisija pati izmantojusi savā Paziņojumā Eiropas Parlamentam, Padomei un Revīzijas palātai (2011) C 332/01 par Eiropas Savienības gada pārskatiem – 2010. finanšu gads (OV 2011, C 332, 1. lpp.), kura 63. lpp. attiecībā uz finanšu korekciju īstenošanu saskaņā ar kohēzijas politiku ir norādīts, ka gadījumā, kad dalībvalsts nepiekrīt Komisijas pieprasītajai vai ierosinātajai korekcijai, pēc tam, kad ar dalībvalsti ir uzsākta oficiāla apstrīdēšanas procedūra, kas ietver maksājumu apturēšanu programmā, “Komisijai trīs mēnešu laikā pēc dalībvalsts oficiālās uzklauššanas datuma (sešu mēnešu laikā 2007.–2013. gada programmām) ir jāpieņem oficiāls lēmums par finanšu korekciju un jāizdod iekasēšanas rikojums, lai panāktu summas atmaksāšanu no dalībvalsts”.
- 86 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepamatota.
- b) Par pirmā pamata pirmo daļu
- 87 Runājot par pirmā pamata pirmo daļu, ir jānorāda, ka tā būtībā attiecas uz jautājumu par to, vai, kā to apgalvo Komisija, laika posmā no 2000. gada līdz 2006. gadam spēkā esošās grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punkts regulē procedūru, kas ir piemērojama strīdīgajam lēmumam *ratione temporis*, un līdz ar to Vispārējā tiesa būtu kļūdaini piemērojusi 100. pantu Regulā Nr. 1083/2006, ar ko tikusi aizstāta grozītā Regula Nr. 1164/94.
- 88 Šajā ziņā argumentācija, kādu izvirzījusi Komisija savas apelācijas sūdzības pamatošanai, nav pamatota.
- 89 Jāatgādina, ka Tiesa vairākkārt ir nospriedusi, ka no Regulas Nr. 1083/2006 108. panta izriet, ka tās 100. pants ir piemērojams no 2007. gada 1. janvāra, tostarp programmām, kas tikušas apstiprinātas pirms šī datuma, bet vēl nav beigušās (skat. spriedumus, 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, 98. punkts; 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, 98. punkts; 2014. gada 22. oktobris, Spānija/Komisija, C-429/13 P, EU:C:2014:2310, 31. punkts; 2014. gada 4. decembris, Spānija/Komisija, C-513/13 P, nav publicēts, EU:C:2014:2412, 45. punkts; 2015. gada 24. jūnijs, Vācija/Komisija, C-549/12 P un C-54/13 P, EU:C:2015:412, 84. punkts, kā arī 2015. gada 24. jūnijs, Spānija/Komisija, C-263/13 P, EU:C:2015:415, 53. punkts).
- 90 Šajā kontekstā ir jāprecizē, ka minētās regulas 108. panta otrās daļas formulējums neatstāj nekādas šaubas attiecībā uz tā nozīmi un piemērošanas jomu. Tādējādi saskaņā ar tā pirmo daļu šajā pantā uzskaitītās normas ir piemērojamas, sākot no 2006. gada 1. augusta, “vienīgi attiecībā uz programmām laikposmam no 2007. gada līdz 2013. gadam”. Turpretim atbilstoši minētā panta otrajai daļai – nesniedzot nekādus citus precizējumus un tāpēc ļoti vispārīgi – “pārējos noteikumus piemēro no 2007. gada 1. janvāra.”
- 91 “Pārējie noteikumi” Regulas Nr. 1083/2006 108. panta otrās daļas otrā teikuma izpratnē ietver šīs regulas 100. pantu, kurš kā tāds ir piemērojams no 2007. gada 1. janvāra.
- 92 Šāda minētā 100. panta “Procedūra” piemērošana ir pamatota vēl jo vairāk tāpēc, ka tā atbilst principam, saskaņā ar kuru procesuālās normas ir piemērojamas nekavējoties (skat. cita starpā spriedumus, 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, 98. punkts, un 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, 98. punkts).
- 93 Turklāt šajā gadījumā ne no viena fakta neizriet, ka tikusi piemērota jauna tiesību norma juridiskā situācijā, kas radusies un attiecībā uz kuru ir galīgi piemērojams agrākais likums. Tieši pretēji, Komisija procedūru par finanšu korekciju uzsāka tikai pēc tam, kad bija stājusies spēkā Regula Nr. 1083/2006, un pušu uzklauššana notika gandrīz trīsarpus gadus pēc minētās regulas 100. panta piemērošanas datuma.

- 94 Ciktāl Komisija atsaucas uz Regulas Nr. 1083/2006 105. panta 1. punktu, ir jāuzsver, ka šīs normas mērķis ir noteikt pārejas režīmu attiecībā uz struktūrfondi, kas tika apstiprināti, pamatojoties uz Savienības tiesisko regulējumu, kurš bija spēkā līdz 2006. gada 31. decembrim, bet kas pastāvēja vēl pēc šī datuma un tika slēgti tikai vēlāk.
- 95 Rezultātā paredzētais pārejas režīms attiecas uz šajā ziņā piemērojamām materiālo tiesību normām, kā tas turklāt izriet no vārdu “atbalsts” un “projekts” izmantošanas minētajā 105. pantā, kā arī no šī panta 2. un 3. punkta satura, nevis uz procesuālo rakstura normām, uz kurām attiecas šī sprieduma 92. punktā atgādinātais pamatprincips.
- 96 Rezultātā minētā pārejas norma, kas ir atgādināta Regulas Nr. 1083/2006 105. pantā, nav piemērojama attiecībā uz procesuālo termiņu, kāds Komisijai ir jāievēro, pieņemot lēmumu par finanšu korekciju saskaņā ar šo regulu.
- 97 Tāpat jāpiebilst, ka gan no loģikas, gan praktiskā viedokļa nebūtu nekādas jēgas, ja Regulas Nr. 1083/2006 100. pants, kurā Komisijai ir noteikts pienākums lēmumu par finanšu korekciju pieņemt sešu mēnešu laikā pēc uzklaušanās, būtu piemērojams, sākot no 2007. gada 1. janvāra, taču tikai attiecībā uz 2007.–2013. gada kampaņas programmām, kā to apgalvo Komisija. Attiecībā uz 2007.–2013. gada kampaņu rodas jautājums par finanšu korekciju nevis no 2007. gada sākuma, bet dažus gadus vēlāk, kad projekti tika pabeigti. Šīs prasības termiņa ziņā, kāda ir ietverta minētās regulas 100. pantā, piemērošanai, sākot no 2007. gada, lietderīgā iedarbība līdz ar to būtu tikai tiktāl, ciktāl šī norma attiektos uz šajā datumā jau notiekošu kampaņu.
- 98 Šādos apstākļos, nepārkāpjot Savienības tiesības, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 29. punktā piemēroja Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punktu.
- 99 Katrā ziņā, pat ja, kā to apgalvo Komisija, šajā gadījumā tiktu piemēroti nevis Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punkta noteikumi, bet gan grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punkta, lasot to kopā ar Regulas Nr. 1386/2002 18. panta 3. punktu, noteikumi, tomēr ir skaidrs, ka minētā iestāde, pieņemot strīdīgo lēmumu, vairs neievēroja prasības attiecībā uz termiņu, kādas ir izklāstītas divās pēdējās minētajās normās.
- 100 No Tiesas judikatūras izriet, ka grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktā, lasot to kopā ar Regulas Nr. 1386/2002 18. panta 3. punktu, ir paredzēts, ka, lai pieņemtu lēmumu par finanšu korekciju, Komisijai ir jāievēro trīs mēnešu termiņš, sākot no uzklaušanās dienas (skat. spriedumus, 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, 95. un 102. punkts, kā arī 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, 95. un 102. punkts).
- 101 Tāpēc arī pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida, un līdz ar to pirmais pamats ir pilnībā nepamatots.

B – *Par otro pamatu*

1. Lietas dalībnieku argumenti

- 102 Ar otro pamatu Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa, noteikdama, ka termiņš, kurā Komisijai ir jāpieņem lēmums par finanšu korekcijas izdarīšanu, ir imperatīvs termiņš, kura neievērošana ir būtisku procedūras noteikumu pārkāpums, kas ārpus šā termiņa pieņemto lēmumu padara spēkā neesošu, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

- 103 Komisija precizē, ka tā izvirza šo pamatu tikai pakārtoti, proti, gadījumā, ja Tiesa noraidītu galveno pamatu tāpēc, ka šai iestādei strīdīgais lēmums ir jāpieņem termiņā, kāds ir noteikts Regulas Nr. 1083/2006 100. panta 5. punktā, vai arī, ja Tiesa piekristu Komisijas interpretācijai, saskaņā ar kuru šī regula nav piemērojama *ratione temporis*, bet tomēr atzītu, ka grozītās Regulas Nr. 1164/94 II pielikuma H panta 2. punktā ir noteikts termiņš lēmuma pieņemšanai.
- 104 Katrā no šiem gadījumiem Komisija apstrīd pārsūdzētā lēmuma pamatojumu, ciktāl runa ir par minētajai iestādei noteiktā termiņa imperatīvo raksturu, pieņemot lēmumu par finanšu korekciju.
- 105 Komisija apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 28., 30. un 31., kā arī 33.–36. punkts ir atkāpe no Tiesas “tradicionālās” judikatūras, kādu iepriekš ir ņēmusi vērā Vispārējā tiesa. Šajā ziņā Komisija atsaucas uz vairākiem Tiesas spriedumiem ELVGF jomā, no kuriem izrietot, ka nepastāv nekāds imperatīvs termiņš, pieņemot lēmumu par finanšu korekciju. Šāda pieeja saskanētu ar lēmuma par finanšu korekciju galveno mērķi, proti, aizsargāt Savienības finanšu intereses, Komisijai esot pienākumam nodrošināt, ka šajā kontekstā radušās izmaksas atbilst Savienības tiesībām.
- 106 Fakts, ka šī termiņa neievērošanas gadījumā nav bijusi paredzēta nekāda sankcija, esot jāinterpretē tādējādi, ka šis termiņš ir nevis obligāts, bet vienkārši indikatīvs.
- 107 Tāpēc termiņa neievērošana neietekmētu Komisijas lēmuma likumību, ja vien dalībvalsts nepierādītu, ka kavēšanās, ar kādu šis lēmums ticis pieņemts, ir ietekmējis tās intereses. Tomēr parasti kavēšanās esot bijusi saistīta ar nepieciešamību turpināt dialogu ar attiecīgo dalībvalsti un ar to, ka šai attiecīgajai dalībvalstij bija jāsniedz jauna informācija pēc uzklaušanās, lai tiktu pienācīgi ievērotas dalībvalsts intereses. Šajā gadījumā Spānijas Karaliste neesot pierādījusi, kā termiņa neievērošana tai būtu radījusi kaitējumu, un termiņa pārsniegšana katrā ziņā nevarot tikt uzskatīta par nesaprātīgu.
- 108 Komisija no minētā secina, ka Vispārējā tiesa, atceļot strīdīgo lēmumu tāpēc, ka Komisija to esot pieņēmusi pēc termiņa, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
- 109 Spānijas Karaliste apgalvo, ka Komisijas izvirzītais otrais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

2. Tiesas vērtējums

- 110 Lai lemtu par šī pamata, kuru Komisija ir atzinusi par pakārtotu, pamatotību, ir jānorāda, ka tādu pašu iemeslu dēļ, kādi ir norādīti šī sprieduma 74.–76. punktā, argumentācija, kādu šī iestāde vēlas izsecināt no 1988. gada 27. janvāra sprieduma Dānija/Komisija (349/85, EU:C:1988:34, 19. punkts), 1993. gada 6. oktobra sprieduma Itālija/Komisija, C-55/91, EU:C:1993:832, 69. punkts), 1996. gada 4. jūlija sprieduma Grieķija/Komisija (C-50/94, EU:C:1996:266, 6. punkts) un 1999. gada 22. aprīļa sprieduma Nīderlande/Komisija (C-28/94, EU:C:1999:191, 51. punkts), nav atbilstoša.
- 111 Attiecībā uz pārējo ir jākonstatē, ka pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa ir piemērojusi tos principus, kādi ir pamatā Tiesas judikatūrai, kas izriet no 2014. gada 4. septembra spriedumiem Spānija/Komisija (C-192/13 P, EU:C:2014:2156) un Spānija/Komisija (C-197/13 P, EU:C:2014:2157).
- 112 Šī judikatūra ir balstīta ne tikai uz visa Savienības tiesiskā regulējuma struktūrfondu jomā sistēmas un mērķa analīzi (minēto spriedumu 56.–84. punkts), bet arī uz citiem apsvērumiem, tādiem kā Savienības un dalībvalstu budžetu racionāla un rūpīga pārvaldība, kā arī labas pārvaldības un lojālas sadarbības starp iestādēm un dalībvalstīm principu ievērošana (minēto spriedumu 86.–88. punkts). Tāpat Tiesa ir norādījusi, ka interpretācijai, kādu tā veikusi šajos spriedumos, nevar būt negatīva ietekme praksē, jo tā dod Komisijai pietiekami daudz laika pareiza lēmuma pieņemšanai (šo pašu spriedumu 85. punkts).

- 113 Attiecībā, konkrētāk, uz sankciju par to, ka Komisija nav ievērojusi tai noteikto termiņu lēmuma par finanšu korekciju pieņemšanai, Tiesa 2014. gada 4. septembra spriedumu Spānija/Komisija (C-192/13 P, EU:C:2014:2156) un Spānija/Komisija (C-197/13 P, EU:C:2014:2157) 102. punktā ir atzinusi, ka, pretēji Komisijas apgalvotajam, fakts, ka atbilstošajā tiesiskajā regulējumā nav skaidri paredzēts, ka termiņa, kāds ir noteikts lēmuma par finanšu korekciju pieņemšanai, neievērošanas gadījumā Komisija vairs nevar pieņemt šādu lēmumu, nav atbilstošs, jo termiņa, kādā ir jāpieņem šāda veida lēmums, noteikšana pati par sevi ir pietiekama.
- 114 Tiesa minēto spriedumu 103. punktā turpināja, uzsverot, ka procesuālo noteikumu par nelabvēlīga akta pieņemšanu neievērošana ir uzskatāma par būtisku formas prasību pārkāpumu, kas Savienības tiesai ir jānorāda pēc savas ierosmes, un ka fakts, ka Komisija nepieņēma strīdīgo lēmumu Savienības likumdevēja noteiktajā termiņā, ir uzskatāms par būtisku procedūras normu pārkāpumu.
- 115 Šo judikatūru Tiesa vēlāk, kā tas izriet cita starpā no 2014. gada 22. oktobra sprieduma Spānija/Komisija (C-429/13 P, EU:C:2014:2310), 2014. gada 4. decembra sprieduma Spānija/Komisija (C-513/13 P, nav publicēts, EU:C:2014:2412), 2015. gada 24. jūnija sprieduma Vācija/Komisija (C-549/12 P un C-54/13 P, EU:C:2015:412), kā arī 2015. gada 24. jūnija sprieduma Spānija/Komisija (C-263/13 P, EU:C:2015:415), vairākas reizes ir apstiprinājusi.
- 116 Šajā kontekstā ir jāprecizē, ka termiņu Savienības likumdevējs šajā gadījumā bija noteicis skaidri un precīzi un ka – pretēji tam, kas bija paredzēts Regulā Nr. 1303/2013, – Regulā Nr. 1083/2006 šajā ziņā nav ņemta vērā dialoga turpināšana starp pusēm pēc uzklaušanās.
- 117 Savienības tiesībās ir paredzēts pienākums Savienības tiesām nodrošināt šādas vispārīga rakstura normas ievērošanu, vajadzības gadījumā pēc savas iniciatīvas sodot jebkādu šīs normas pārkāpumu. Likumības un tiesiskās noteiktības principi nepieļauj, ka termiņš, kāds ir paredzēts Savienības tiesiskajā regulējumā lēmuma par nelabvēlīgu aktu pieņemšanai, tiek uzskatīts tikai par tīri indikatīvu, nepadarot šo lēmumu par spēkā neesošu gadījumā, ja akta autors neievēro šādu termiņu.
- 118 Šādos apstākļos Vispārējai tiesai nevar tikt pārmests, ka tā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, balstoties uz Tiesas pastāvīgo judikatūru, saskaņā ar kuru strīdīgais lēmums tiek atcelts būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu dēļ, kas nozīmē, ka otrais pamats nevar tikt atbalstīts.
- 119 Tā kā neviens no Komisijas pamatiem nevar tikt atbalstīts, ir jānoraida tās apelācijas sūdzība kopumā.

VI – Par tiesāšanās izdevumiem

- 120 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.
- 121 Šī paša reglamenta 138. panta, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī paša reglamenta 184. panta 1. punktu, 1. punktā ir noteikts, ka lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.
- 122 Tā kā Spānijas Karaliste ir prasījusi piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Komisijai nolēmums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā instancē.
- 123 Atbilstoši Reglamenta 140. panta 1. punktam, kurš saskaņā ar šī reglamenta 184. panta 1. punktu arī ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.
- 124 Tādējādi Nīderlandes Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (desmitā palāta) nospiež:

- 1) **apelācijas sūdzību noraidīt;**
- 2) **Eiropas Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**
- 3) **Nīderlandes Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

[Paraksti]